

Tweede vogelexcursie op zaterdag 17 februari 2024

VOGELEXCURSIE MET EXOTISCH TINTJE...

Voor sommige van ons vogelaars was het even zoeken: parkeerplaats Middelwaard bij het Viaanse Bos. Terwijl we uitleg krijgen over de looproute glijdt een gigantische carnavaleske gorilla over de Viaanse brug waar we hemelsbreed niet ver vanaf staan. Even afgeleid focussen we ons weer op de minder exotische dieren waarvoor we hier in deze uiterwaard zijn: vogels! Of krijgt dit verhaal toch een ander staartje?

We lopen langs de recreatieplas die er verlaten bij ligt. Geen badgasten, geen festivalgangers, maar ook geen watervogels. Die houden zich vooral op langs de Lek. Op een richel in het water van dit getijde-gebiedje zien we ganzen met zwarte halzen: *brandgans* en *Canadese gans*. De *grauwe gans* is de derde soort. En, een heleboel *wulpen*. Die worden niet meteen door iedereen herkend. Dat komt omdat slechts een enkele wulp wijst naar zijn gulp. De meeste hebben hun kop in de veren. Tijdens ons rondje om de plas zien we ongeveer net zoveel hondenrassen als vogelsoorten. Voor de *oeverzwaluwen* en de *roerdomp* moeten we nog een keer terugkomen. Een prachtig decor vormen de Schotse Hooglanders die Utrechts Landschap helpen door dit natuurgebied te begrazen. Dan ineens een *fazant*, en nog een en... we tellen er maar liefst 30! Schotse Hooglanders en fazanten: heel even waan ik me in Schotland waar de famous grouse fier op het etiket van de favoriete whiskey staat afgebeeld. Echter, het is niet Schotland wat zijn oorspronkelijke thuisland is. De fazant werd door de Grieken of Romeinen geïmporteerd uit Azië. Een exoot dus. Maar wel eentje die al héél lang is ingeburgerd. Dan valt ons oog op een andere exoot. Een invasieve soort uit Afrika: de *Nijlgans*. In een eenzame, dikke wilg heeft ze een heerlijk beschut plekje gevonden waar ze vast en zeker binnen niet al te lange tijd haar jongen zal uitbroeden. Terwijl ze ons aankijkt met een blik van wie doet me wat, loopt het mannetje te foerageren in het water erachter. Daar zien we ook een slobeend en wat kuifeendjes rondzwemmen. We verlaten de plas, ofwel de Put, via een hekje dat bij een glibberig modderpad staat. We weten ons hier allemaal nog staande te houden, wat niet helemaal opgaat voor het beklimmen van het talud. Dan lopen we een stukje over de dijk langs het Viaanse bos, waar vooral zangvogels zich ophouden. Als we de dijk verlaten, net voordat we de woonwijk Amaliastein ingaan, genieten we van een prachtig schouwspel. In de hoge bomen vliegen *grote bonte spechten* van de hak op de tak en... best bijzonder als je 'm voor het eerst in het wild ziet: de *halsbandparkiet*. Alweer een exoot! Uit Afrika en Zuid-Azië gehaald om als voliërevogel in Europa door het leven te gaan. Waarschijnlijk heeft iemand het deurtje open laten staan. Ze voelen zich goed thuis in ons groene kikkerlandje. We zien er eentje op een tak zitten en dan komt uit het gat in de boom ineens een nieuwsgierig groen kopje tevoorschijn. Stukje opschuiven en ja hoor, even later zitten ze samen knus naast elkaar naar ons te koekeloeren. We zien er nog meer vliegen, met hun lange staart zijn ze ook in vlucht makkelijk te herkennen. Langs een soort van bospaadje met oplichtende sneeuwkllokjes lopen we terug. Sneeuwkllokjes zijn toch wel inheems? Niet dus! Oorspronkelijk afkomstig uit Zuid-Europa is het sneeuwkllokje sinds de 18^e eeuw als stinsenplant volledig ingeburgerd.

Als we ons neervlijen op de bankjes in de kasteelspeeltuin en de schroefdeksels van onze thermoskan draaien, zien we een stelletje halsbandparkieten neerstrijken in de boomtakken

boven onze hoofden en vandaar reikhalzend toekijken. Hoe lang zal het duren voor deze gasten in heel Nederland voorkomen? Op de terugweg naar de parkeerplaats horen we nog een paar zangvogels waaronder luid en duidelijk de Cetti's zanger. En een ijsvogel. Jammer dat we 'm niet zien. Op de terugweg naar huis besluit ik nog even uit te stappen bij Eendenkooi de Zouwe in Ameide. Wat een cadeautje: maar liefst drie *ijsvogels* scheren over het water! Wow, zoveel blauw! Net als ik wil vertrekken, komt er eentje gedag zeggen door op een tak in het water plaats te nemen. Récht voor het kijkscherm. Terwijl we elkaar ogenschijnlijk onbewogen aanstaren, slaat mijn hart over van geluk! Helemaal alleen, oog in oog, met een inheemse vogel, maar dan wel met een héél exotisch tintje!

Mariëtte van Koevorden